P.C

No. 5

Lei 2

Cavalerii Morții

Editura OMNIA, București I, Str. Academiei 24

Dela marginea pădurii, până la cea dintâi casă din sat, nu erau decât vreo sută de paşi. Un sfert de ceas era prea îndeajuns pentru a face acest drum, dus şi întors, fie chiar pe brânci. Dar Vlad nu se înapoia şi nici măcar prin bălării nu se vedea vreo mişcare, dovedind că voinicul se apropie.

Mai trecură alte cinci minute, fără ca Vlad să se înapoeze şi atunci neliniştea voinicilor se transformă în teamă, apoi în groază.

— E o jumătate de ceas, de când a plecat — zise Peneş, uitându-se la ceasornic.

Fără îndoială că i s'a întâmplat ceva. Mai aşteptăm cinci minute şi dacă nu vine atunci... atunci vom fi nevoiţi să pornim în căutarea lui, cu orice primejdie.

Două minute... trei minute... cinci minute! Dar bălăriile tot nu se mişcau, Vlad tot nu se vedea.

Cu inima tremurândă de teamă pentru tovarăşul căruia nu mai încăpea nici o îndoială că i se întâmplase ceva, Cavalerul Nopţii îşi băgă ceasul în buzunar, apoi zise:

— Copii, se pare că Dumnezu nu vrea să ţină cu noi astăzi!...

— Ba ţine! — se auzi atunci o voce în dosul lor şi când Cavalerii Nopţii se întoarseră, speriaţi, care nu le fu mirarea, zărindu-l pe Vlad cu o legătură mare în mână şi râzând.

— Omule, dar cei cu tine? — strigă Peneş aproape supărat — Noi tremurăm pentru tine şi tu râzi? Unde ai stat atâta şi pe unde ai venit, de apari în spatele nostru, când nouă ne ieşeau ochii uitându-ne la bălării?

— Păi să vezi, frate Peneş — răspunse Vlad tot râzând şi aruncând bocceaua din mână — Mi-am zis că dacă tot sunt acolo, dece să nu fac treaba întreagă şi să mă întorc numai cu nişte boarfe femeeşti.

— Dar ce ai făcut! Vorbeşte? — îl zori Peneş, care se temea ca Vlad să nu fi făcut ceva ce să strice planurile lui.

— După cum cred că bănuiţi — începu Vlad — am ajuns cu bine până la cea dintâi casă a satului, am intrat în ea şi am început să scotocesc. Se pare însă că acolo stau oameni tare săraci, a căror toată avere este ceeace poartă în spinare, căci n'am găsit nici măcar o sdreanţă. M-am furişat deci într'a doua casă şi acolo mi-am făcut bocceaua asta. Mă râcâia însă la inimă să ştiu că sunt la doi paşi de başbuzuci şi să nu văd ce fac, să nu văd câţi sunt la număr, într'adevăr.

— Şi?

— Şi am pornit mai departe, din casă în casă, din curte'n curte, târându-mă pe burtă, ca o şopârlă. Intr'un şopron am dat peste un ticălos de başbuzuc, care dormea beat pe semne. La început m-am gândit să-l ucid, dar pe urmă mi-am zis că nu se cuvine să omori mişeleşte, un om care doarme şi am trecut mai departe, până când am ajuns în faţa bisericii.

Toate drepturile rezervate

Acolo m-a apucat groaza de ceeace am văzut. Vreo patruzeci de başbuzuci, că i-am numărat, chiuiau, urlau şi trăgeau la ţintă în bietul preot, pe care-l legaseră de uşa bisericii şi care-şi dăduse de mult sfârşitul. In faţa sfântului lăcaş toate icoanele din biserică împrăştiate pe pământ şi câţi-va nemernici, cari îşi făceau trebuinţele pe ele.

— Blestemaţii! — scrâşnii Cavalerul Nopţii.

— Ceva mai la stânga, trupul unei copilişe de vreo zece ani, pângărit cumplit, fără suflet. Vă mărturisesc fraţilor că a trebuit să-mi adun toată puterea de voinţă, ca să nu mă reped în mijlocul ticăloşilor, pentru a culca la pământ, măcar câţiva din ei, cu toate că ştiam ce soartă mă aşteaptă după aceea.

— Pe urmă? — întrebă Peneş, ai cărui ochi luciau prevestitori de rău.

— Pe urmă pornii înapoi, prin curţi şi case, dar m'am rătăcit. Nu-mi pare rău însă, căci în felul acesta am ajuns la cârciumă, unde am dat peste trei nemernici, alături de alt trup de femee neînsufleţit. Ticăloşii dormeau, dar de data aceasta, în urma celor văzute în faţa bisericii şi văzând înaintea ochilor pe sărmana femee batjocorită şi apoi ucisă, nu m-am mai putut stăpânii şi smulgând securea dela brâul unuia din ei, le-am despicat ţestele la toţi trei.

— Bine ai făcut! — strigă Ţinteş — Vom avea de furcă cu trei nemernici mai puţin!

— După aceea mi-am văzut iarăş de drum, până când am ajuns în partea dinspre apus a satului şi aşa s'a făcut că n'am venit pe unde am plecat.

— Bine, frate Vlad! — răspunse Cavalerul Nopţii, întunecat. Nu strică ce ai făcut, căci acuma vom şti măcar că nu trebue să avem nici un fel de îndurare faţă de asemenea diavoli cu chip de om. Acuma însă iată despre ce este vorba.

Nu putem şti, cât timp vor mai rămâne başbuzucii la Vranovo şi nici ce cale vor apuca de aici. Deaceea trebuie să-i scoatem din sat când vrem noi şi să-i facem să apuce drumul care ne vine la îndemână. Pentru acest scop avem nevoie de veşmintele femeeşti.

Unul din noi va avea o însărcinare mult mai grea decât aceea a lui Vlad. Va trebui să se îmbrace în costumul de ţărancă, să facă astfel ca să fie văzut de başbuzuci, apoi, în goană nebună, să se îndrepte în spre punctul, unde cele trei poteci, se lărgesc în drum. Başbuzucii, de îndată ce vor zări o femee, se vor repezi după ea şi în chipul acesta îi ademenim acolo, unde le vom întinde cursa.

Acuma, care din voi se crede în stare să joace mai bine rolul de femee?

Fireşte că din nou se îmbiară toţi voinicii. Acuma însă nu mai mergea să tragă la sorţi, căci, cum era să facă pe femeea Ţinteş de pildă, care era aproape tot atât de înalt, ca şi Peneş, sau Şoimu, care avea nişte spete, de te băga în sperieţi?

Cavalerul Nopţii se uită pe rând la toţi tovarăşii săi, apoi zise:

— Cel mai nimerit ar fi Matei Călin. Dacă ar fi vorba de el, ar fi şi mai bine, căci e blond, dar la noapte nu i se va vedea culoarea pielei şi a părului, ci numai statura şi veşmintele. E cel mai mărunţel, însă şi deci, cel mai potrivit. Vrei să-ţi iei această însărcinare, frate Matei?

— Mă mai întrebi, frate Peneş? — strigă flăcăul şi ochii lui albaştri străluciră de bucurie.

— Atunci ascultă ce trebuie să faci.

Noi vom pleca de aici, chiar acuma, căci iată că a început să se însereze. Tu vei îmbrăca veşmintele femeeşti şi te aşezi la pândă. De îndată ce vei vedea că başbuzucii ies din sat, faci astfel ca să fii văzut, iar când s'a întâmplat, porneşti în goana calului, în spre locul unde se întâlnesc cele trei poteci.

— Am înţeles! — făcu flăcăul.

— Stai, căci lucrul nu este tocmai atât de uşor! — zise Peneş. Noi nu vom putea fi gata cu cursa, decât peste un ceas. Dacă deci, başbuzucii ies din sat înainte de un ceas, te arăţi lor, dar o iei pe drumuri ocolite, ca să câştigăm timp. Nu trebuie să te temi că vor trage după tine, căci crezându-te femee, vor voi să te prindă de viu. Ferească Dumnezeu însă, să ţi se poticnească cumva calul, căci atunci eşti pierdut.

— Lasă pe mine, frate Peneş!

— Aşteaptă, căci încă tot nu am terminat. Dacă s'ar întâmpla ca başbuzucii să nu iasă din Vranovo până la miezul nopţii, atunci vei fi nevoit să intri tu în sat, spre a-i ademeni, caci dacă trece noaptea, ziua nu ne mai putem duce planul la îndeplinire. Afară de aceasta, bagă bine de seamă la ceea ce-ţi spun acuma: Când ajungi ca la două sute de paşi de locul hotărât, deschizi bine ochii şi scrutezi mijlocul drumului. Ca la o aruncătură de piatră de întâlnirea celor trei poteci, vei zării ceva alb, care pe întuneric şi în grabă, nu vei putea vedea, dacă-i pe pământ, sau în aer. Acolo va fi însă o piedică, ţine bine minte, o piedică înaltă de vreo cinci coţi, pe care însă nici calul, în goană n'o va vedea. Iţi pregăteşti deci calul din vreme şi atunci murgu-ţi va fi cu băgare de seamă şi va sări. Frate Matei, dacă nu sari peste punctul alb, s'a sfârşit cu tine!

— Am înfeles! Voi sări!

— Murgul tău fuge destul de repede, ca să nu te prindă başbuzucii?

— Cred că fuge! — răspunse Matei Călin.

— Mai bine ia calul meu — zise Cavalerul Nopţii — E sânge curat arăbesc şi aleargă ca vântul. Aşa! Acum rămâi cu bine şi Domnul să te ajute! Ţine minte însă trei lucruri: Nu vii înainte de un ceas, nu mai târziu de miezul nopţii şi punctul alb.

Peneş strânse mâna voinicului, sări pe calul acestuia, căci pe al său i l lăsase lui şi apoi se înfundă în pădure, urmat de ceilalţi flăcăi.

Noaptea era întunecoasă, nori negri acopereau cerul şi luna isbutea să se arate, decât doar câte o clipă, din când în când.

In marginea pădurii Matei Călin, îmbrăcat în ţărancă, aştepta cu încordare neluându-şi ochii dela satul luminat de trei case cari ardeau. Başbuzucii nu-şi sfârşiseră jaful şi sălbăticiile, dar chiotele lor tot se mai auzeau până în pădure.

Intr'un târziu, să fi fost aproape de miezul nopţii, urletele lor amuţiră, cinci, zece minute după aceea nu se mai auzi nimic. Pe semne că păgânii se sfătuiau ce să facă.

Deodată însă, văzduhul se cutremură din nou de chiote, cari acum se apropiau tot mui mult de pădure.

Matei Călin înţelese atunci că başbuzucii se hotărâseră să pornească şi sărind pe cal, se apropie mai mult de marginea pădurii, pe unde trecea drumul.

Chiotele tot mai apropiate ale păgânilor dovedeau că gândul lor era să se îndrepte spre Koşarna, tocmai aşa, după cum bănuiseră judelnicenii şi după cum doreau dealtfel şi Cavalerii Nopţii.

In capul satului se iviră cei dintâi başbuzuci, călărind alene, chiuind şi urlând.

Atunci Matei Călin socoti că a sosit momentul şi sări în mijlocul drumului.

Pe semne însă că atât din pricina norilor, başbuzucii nu-l băgară de seamă. Imprejurarea aceasta însă, nu era de loc pe placul voinicului, căci păgânii ieşiţi acuma toţi din sat, vreo cincizeci la număr, se apropiau tot mai mult de el.

Atunci Matei îşi luă inima în dinţi şi se hotărî la o faptă mai mult, decât îndrăsneaţă.

Dădu anume pinteni calului şi porni înainte, drept în întâmpinarea păgânilor. Cerul îi veni şi el în ajutor, căci tocmai atunci luna se ivi iarăş de printre nori, pentru o clipă şi un urlet înfiorător se ridică din mijlocul başbuzucilor.

Păgânii îl văzuseră pe Matei Călin şi ca o furtună se năpustiră în spre el, învârtindu-şi iataganele şi securile pe deasupra capului.

Flăcăul deabia avea timp să întoarcă şi să pornească în goană nebună înapoi, spre Koşarna.

Câteva gloanţe îi şuerară pe lângă ureche, dar careva dintre basbuzuci strigă să nu se mai tragă, căci e o femee. Un nou chiot ieşi de data aceasta din pieptul acelora dintre păgâni, cari nu-şi dăduseră seama până atunci că este vorba de o femee şi goana sălbatică începu, în mijlocul unor urlete, unor, împuşcături trase în vânt, în mijlocul unui sgomot, cum numai iadul poate plăsmui.

Călin dăduse pinteni calului, se ridicase puţin în şea, pentru a fi cât mai uşor şi armăsarul alerga ca gândul, copacii depe marginea drumului apărând călăreţului ca un zid alcătuit din trunchiuri aşezate unul lângă altul.

Când se uită pentru întâia oară înapoi, flăcăul răsuflă uşurat.

De unde la început între el şi păgâni depărtarea nu fusese mai mare de şaizeci-şaptezeci de paşi, acuma era de cinci ori pe

atâta. Şi aceasta din două motive: întâi, fiindcă într'adevăr armăsarul lui Peneş, un pur sânge arab, era neîntrecut şi al doilea, fiindcă başbuzucii porniseră din Rusciuc de câteva zile şi în tot acest răstimp nu-şi odihniseră caii ca lumea, aşa că acuma, cu tot îndemnul călăreţilor, animalele obosite nu se mai puteau lua la întrecere cu un cal ca Viteazul lui Peneş.

Călin îşi dădu seama că dacă va continua să lase armăsarul în voia lui, până la locul hotărât, îi va pierde pe drum pe toţi başbuzucii şi deaceea, mai încetini puţin fuga calului, aşa ca depărtarea dintre el şi urmăritori săi să nu fie mai mare, decât două sute cincizeci-trei sute paşi.

Şi goana urmă astfel peste văi dealuri şi păduri, başbuzucii bătându-şi caii până la sânge, pentru a alerga mai iute, Călin trăgând de hăţuri, de câte ori depărtarea între el şi păgâni ameninţa să fie mai mare decât aceea care credea el că e trebuincioasă.

Deodată, în mijlocul drumului Călin zări ceva alb, o piatră, o hârtie părea. Atunci se lăsă mai pe gâtul calului, îl bătu pe ceafă cu palma şi-i zise:

— Pregăteşte-te Viteazule... Sărim!

Calul ciuli urechile, ridică puţin capul.

— Hopa!...

O săritură, un semicerc prin aer şi punctul cel alb rămase în urmă. Călin încetini şi mai mult galopul armăsarului, iar când ajunse chiar la locul unde se întâlnesc cele trei poteci, îl opri.

Un chiot de bucurie răsună în urma sa, din zeci de piepturi.

Erau başbuzucii, cari credeau că femeii dinaintea lor i se întâmplase ceva şi acuma se năpustiră nebuneşte după ea, să nu cumva să le scape.

Peste câteva clipe însă, chiotul lor de bucurie se transformă într'un urlet de mânie, amestecat cu nechezări de cai şi strigăte de durere.

Ce se întâmplase?

De-a curmezişul drumului Cavalerul Nopţii întinsese un fel de odgon, împletit din trei rânduri de frânghii, al căror capete fuseseră legate de doi copaci sdraveni, de pe stânga şi dreapta drumului.

Peste acest odgon întins la o înălţime de cinci coţi, în mijlocul căruia Peneş îşi aşezese batista, pentru a-i însemna lui Matei Călin unde este piedica, sărise Viteazul, cu călăreţul său.

Başbuzucii însă, în goana lor nebună şi în bucuria că în sfârşit vor pune mâna pe femeea care-i fugărise o leghe şi jumătate precum şi din pricină că nici măcar nu bănuiau ce-i aşteaptă, nu scrutară drumul mai cu luare aminte. In chipul acesta ei nu văzură frânghia întinsă, pe care dealtfel, din cauza întunerecului nopţii, nu mai cine ştia putea s'o vadă şi cei dintâi păgâni, aceia din fruntea bandei, îşi isbiră caii cu toată puterea de frângie. Caii se rostogoliră peste cap, călăreţii ajunseră sub ei, iar cei din urmă, ne mai putând înfrâna avântul animalelor biciuite până atunci. veniră peste cei din faţă,

se împiedicară în ei şi cât ai clipi din ochi, pe locul unde fusese întinsă frânghia, se făcu un morman de oameni şi animale, cari se călcau, se striveau, se omorau unii pe alţii.

Jalnicul nechezat al cailor cu picioarele rupte, blestemele, urletele, înjurăturile başbuzucilor striviţi, străpunşi de armele proprii-lor lor tovarăşi, sdrobiţi de potcoavele animalelor cari se sbăteau în zadar să scape din această vălmăşeală ucigătoare, umpleau văzduhul.

Jumătate din ceata liftelor păgâne se sbătea în grămada aceea, în care nu mai puteai deosebi omul de animal, în care iataganele, pumnalele şi săbiile intrau orbeşte în piept de başbuzuc, în grumaz de cal.

Cealaltă jumătate a păgânilor, aceia cari veneau mai în urmă, văzând că tovarăşilor lor din faţă li se întâmplase o nenorocire, fără să-şi dea seama însă îndată, ce anume, îşi cârmuiră caii depe drum, cu gândul de a ocoli grămada, trecând prin pădure.

Dar nici lor nu le merse mai bine.

Copacii depe marginea drumului erau legaţi şi ei cu frânghii, unul de altul şi başbuzucii, neştiind aceasta, păţiră ca şi tovarăşii lor din faţă. Caii se împiedicară, îşi trântiră călăreţii cât colo, pe cei mai mulţi isbindu-i cu capul de copaci.

Vreo cincisprezece başbuzuci, cei depe urmă de tot, avură vreme să-şi oprească la timp caii, pentru a nu se năpusti peste cei din faţă şi pentru a păţi nici ca tovarăşii lor, rostogoliţi în marginea pădurii. Aceştia stătură o clipă locului, nedumeriţi.

Deodată însă o ploaie de gloanţe venite din amândouă părţile drumului, căzu asupra lor, culcând la pământ vreo cinci din ei.

Başbuzucii aceştia, auzind urletele tovarăşilor lor din faţă şi depe marginile drumului şi crezură că au de aface cu un duşman numeros şi întorcându-şi caii, se repeziră să fugă.

O nouă salvă însă le mai rări rândurile cu încă trei, iar ceilalţi... ceilalţi păţiră ca şi păgânii din faţă.

Când cel din urmă başbuzuc intrase pe partea de drum, care era înconjurată cu frânghii, Peneş care se găsea de partea stângă în capătul dinspre miază noapte a acestei părţi de drum, aruncă de partea cealaltă o piatră, de care era legat un capăt de frânghie

Burcel, care aştepta acest capăt de frânghie, îl prinse şi-l legă iute de un copac. Acuma drumul era închis şi înapoi şi când ultimii başbuzuci încercară să fugă, caii lor, speriaţi, se împiedicară şi ei şi avură aceeaşi soartă ca şi cei din faţă.

Păgânii erau închişi acuma ca într'un ocol nevăzut şi salvele cari răpăiau necontenit de ambele margini ale drumului, îi culcau la pământ fără milă.

Vreo zece başbuzuci, singuri cari mai rămăseseră călare, alergau zăpăciţi de colo până colo, neîndrăznind însă să fugă deoarece piedica nevăzută, care doborâse atâţia tovarăşi de ai lor băgase groaza în ei.

In timpul acesta gloanţele de puşcă şi de revolver, cari veneau din pădure, îi secerau fără încetare. Păgânii neputând nici măcar

să se împotrivească, deoarece ca şi cumplita piedică, duşmanul era şi el nevăzut,

Trăgeau ei başbuzucii, cari mai scăpaseră, este adevărat, dar trăgeau la întâmplare, în pădure căci nu zărise nici urmă de duşman.

Başbuzucii erau luptători foarte buni, de o isteţime şi un curaj, cum într'adevăr numai la fiare se poate întâlni. Dar erau ageri în şarje de cavalerie, sau în luptă corp la corp, unde se puteau folosi de iataganele şi securile, pe cari le învârteau cu o isteţime neîntrecută, nu însă la o luptă, unde trebuie să te baţi cu un duşman nevăzut. Aici pe cine să taie cu iataganele, cui să-i despice capul cu securile?

Peneş cunoştea aceaslă „specialitate“ a başbuzucilor şi deaceea plănuise o cursă, care să-i dea putinţa să nu ajungă la o luptă corp la corp, căci oricât de viteji şi de isteţi ar fi fost şi flăcăii săi, ce puteau ei să facă împotriva unui vrăjmaş de opt ori mai numeros decât ei?

Şi planul lui isbuti de minune.

Dela început, el scosese din luptă vre-o douăzeci de başbuzuci, dintre cei mai vijelioşi, pe aceia, cari se rostogoliseră de pe cai, fie împiedicându-se în frânghia cea groasă, din faţă, fie poticnindu-se în caii căzuţi. Aceia cari erau în linia a doua, sau a treia şi nu-şi mai putură înfrâna caii speriaţi, obosiţi şi nepregătiţi la o piedică ce le răsărise într'o clipă, ca din pământ, căzură în grămadă, cei din urmă peste cei dintâi. Aşa că, într'un răstimp de două—trei secunde numai, vreo douăzeci de păgâni se svârcoleau în grămada aceia de carne, sânge şi arme.

Mai bine de jumătate din aceştia fură ucişi îndată, la început, de greutatea grozavă a trupurilor de cai şi oameni, sau de propriile lor arme. Câţi-va, dintre aceia cari căzuseră cei din urmă, deci mai în vârful grămezii, fură culcaţi la pământ cu revolverele care cum se desprindeau din grămadă, de Bran şi Ion Călin, cari erau aşezaţi aici unul pe dreapta, celălalt pe stânga drumului, fiecare ascuns în dosul câte unui copac.

Rândul al doilea de başbuzuci, aceia, cari căutaseră să ocolească grămada şi s-o ia pe alături de drum, prin pădure şi ai căror cai se împiedicaseră la fel în frânghiile întinse printre copaci, fură luaţi în primire de Ţinteş şi Şoimu, cari ascunşi în dosul copacilor trăgeau întocmai ca şi Bran şi Ion Călin, în fiecare păgân, care se ridica dela pământ.

Aici la mijlocul ocolului de frânghii îşi găsiră sfârşitul, fie sdrobiţi de cai, fie isbiţi cu capul de trunchiurile copacilor, dar mai ales ucişi de Ţinteş şi Şoimu, cari trăgeau cu amândouă mâinile, vreo alţi zece başbuzuci.

Soarta celor rămaşi călare, am văzut care a fost. Patru din ei au căzut cu cai cu tot, împiedicându-se în frânghia întinsă în ultimul moment de Peneş şi Burcel. Ceilalţi slujiră drept ţintă ploilor de gloanţe, trase din câte două revolvere de fiecare, de Peneş, Burcel şi Vlad.

Nu trecuse niciun sfert de ceas, de când începuse lupta şi niciun başbuzuc nu le mai putea fi primejdios voinicilor. Ici colo se mai auzea câte un gemăt, câte un blestem, sau câte un horcăit de rănit care-şi dădea sufletul păcătos, sau ultimul răget al unui cal, care murea, dar în picioare, în stare de luptă, nu mai era niciun singur păgân.

Totuşi, Cavalerul Nopţii nu le îngădui tovarăşilor săi să se mişte din loc, până când nu se lumină de ziuă, căci nu se putea şti, dacă ascuns pe după vreun stârv de cal nu mai pândeşte vreun ticălos scăpat teafăr, sau uşor rănit, care să doboare pe vreunul din oamenii săi.

Şi ce bună a fost această prevedere a lui Peneş, s'a văzut deabia în zori, când Ţinteş, cel mai nerăbdător, ieşind în marginea pădurii, se trezi cu un glonte în braţul stâng.

Intocmai după cum prevăzuse Cavalerul Nopţii, un blestemat de başbuzuc se pitulase după hoitul unui cal şi rămăsese acolo la pândă, ceasuri întregi, pentru a-şi descărca furia în cel dintâi dintre duşmani, care se va ivi în marginea pădurii.

Din fericire, fie că i-a tremurat mâna, fie că nu era prea bun ochitor, nu nimeri în inima lui Ţinteş, unde ochise, ci alături în braţ. Până să-şi lase puşca însă şi să-şi tragă revolverul dela brâu, Şoimu îl amuţi pentru vecie, cu un glonte şi-i străbătu ţeasta.

Pentru a preîntâmpina o nouă nenorocire, Peneş se sui într'un copac şi cercetă de acolo câmpul de luptă.

Totul era nemişcat. In grămada cea mare doar se mai svârcolea un başbuzuc rănit. Cu un glonte Peneş puse capăt blestematei sale vieţi.

După aceea Cavalerul Nopţii legă el însuşi rana lui Ţinteş, rană care din fericire nu era gravă, deoarece glontele nu atinsese osul şi eşise pe partea cealaltă.

Pe când Peneş lega rana prietenului său, deodată se auzi un tropot de cal şi din spre miază-zi apăru Matei Călin, călare pe Viteazu.

— De unde vii Căline? — îl întrebă Peneş, mirat.

— Un blestemat de başbuzuc — răspunse Matei Călin, descălecând — a scăpat cine ştie cum prin pădure şi se îndrepta în goana calului spre Koşarna. M-am luat după el şi mulţumită Viteazului, l-am ajuns îndată. Cum însă voiam să pun mâna pe el viu, nu l-am împuşcat, ci aruncând cu frânghia după el, l-am smuls depe cal. A căzut însă în cap şi şi-a frânt gâtul.

— Cu atât mai bine, căci noi n'avem ce face cu prizonierii! — zise Peneş — Acuma însă copii, trebue să vă spun că n'am sfârşit încă. Este neapărat nevoie să mai dăm o lovitură, cât de mică, astăzi încă, de partea cealaltă a Rusciucului.

— Dar de ce? — întrebă Ţinteş.

— Fiindcă, după cum era să scape ticălosul pe care l-a prins Matei, se prea poate să mai fi scăpat şi alţii. Prin întunerec nu ne-am putut da seama de asta. Ori, acela care a scăpat, se va duce la Rusciuc va astepta până când se vor înapoia toţi başbu-

zucii din expediţia de jaf, pe care se vede că au pornit-o şi vor veni cu toată banda lor să ne caute şi atunci firește că vor rade până la pământ şi Judelnikul ascunzătoarea noastră.

Pentru a-i zăpăci pentru a-i face să nu ştie unde să ne caute, trebue să mai dăm o lovitură, cât mai repede, dincolo de Rusciuc

Ţinteş, care e rănit şi deci nu va putea ţine cu noi, se va duce la Judelnik şi-i va trimite pe săteni să strângă armele baş-buzucilor. Banii să fie prada judelnicenilor, iar armele să le ascundă undeva, căci nu se ştie de nu va veni o zi, când să fie nevoie să lupte şi ei.

Aşa dar Ţinteş, la drum!

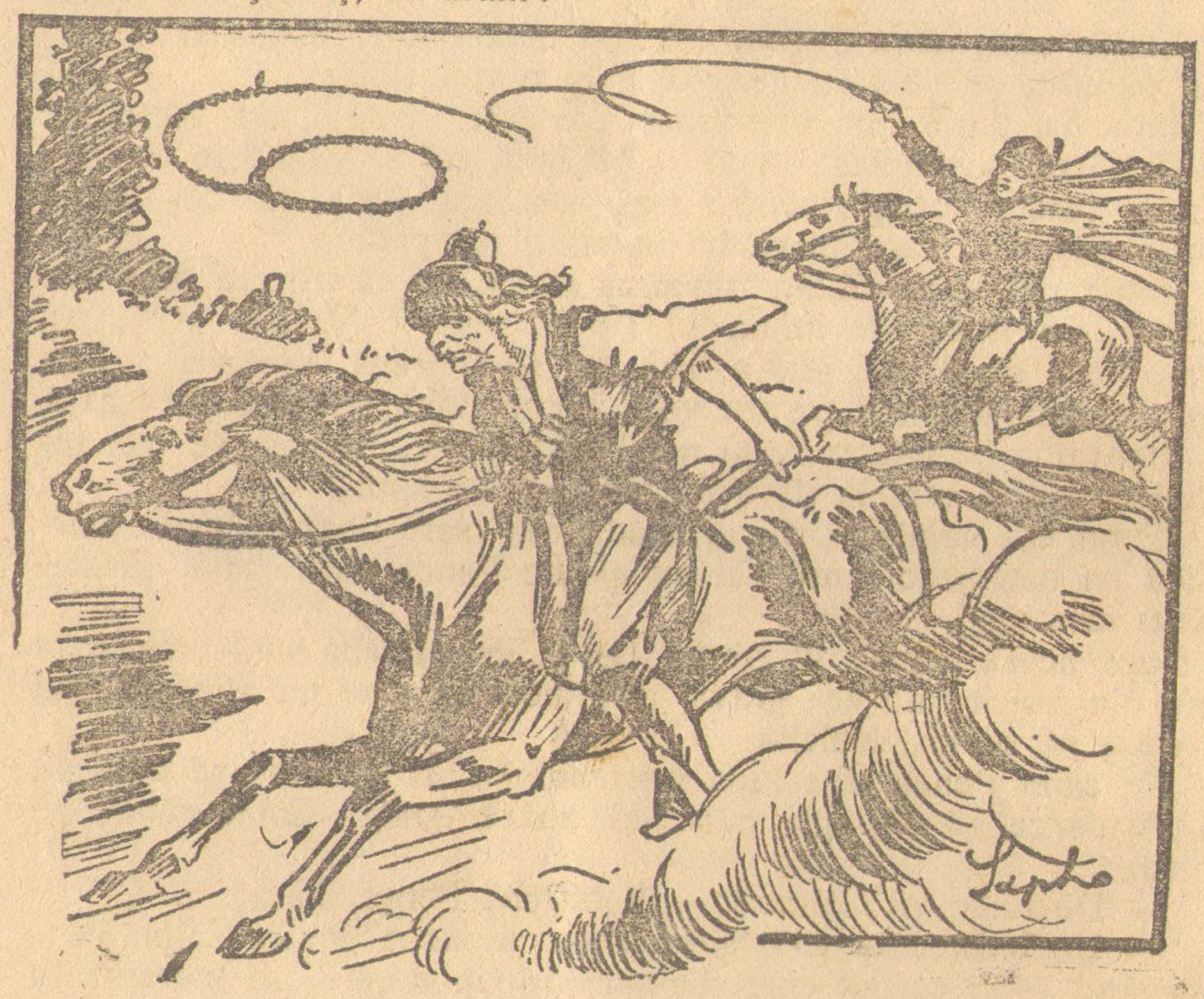

... ci aruncând frânghia după el l'am smuls de pe cal

De voie, de nevoie, părându-i rău că nu poate lua parte la noua încăerare, Ţinteş se aruncă pe cal şi porni spre Judelnik.

Cavalerul Nopţii şi cu voinicii săi încălecară şi ei şi porniră în galop, spre apus, în căutarea unei noi aventuri, care avea ca scop, să-i zăpăcească pe başbuzuci.

Dar la câteva minute după plecarea lor, ieşiră la iveală din pădure doi başbuzuci teferi, nevătămaţi. Erau din aceia, cari vrând să ocolească grămada din faţă, o luaseră pe lângă drum. Caii li se poticniseră în frânghie, îi aruncaseră din şea, dar ei scăpaseră numai cu spaima.

Ingroziţi, crezând că au de a face cu un duşman puternic, o luaseră la goană, prin pădure fugind în neştire. Necunoscând însă

locul, s'au rătăcit şi spre ziuă s'au văzut iarăşi de unde au plecat în faţa grămezilor de başbuzuci ucişi.

S'au pitulat atunci, să vadă ce vor face Cavalerii Nopţii şi când îi văzură îndreptându-se spre Rusciuc, ieşiră şi ei din pădure.

Cel mai înalt dintre păgâni îşi ridică pumnul ameninţător, înspre partea pe unde plecară voinicii şi strigă, scrâşnind din dinţi:

— Vei plăti scump, uciderea acestor başbuzuci, Cavaler al Nopţii! Acuma că ştim de unde să te luăm, nu ne vei mai scăpa!

După aceea başbuzucii luară doi cai, din cei vreo şase, cari mai rămăseseră teferi, în mijlocul ocolului şi în goană desnădăjduită porniră în spre Rusciuc.

CAP. XIV

Scăpată, pentru a fi pierdută!

Istovită de chinurile cari îi sfâşiau sufletul, doborâtă de oboselile ultimelor nopţi nedormite şi de călăria silnică pe care o făcuse, legată pe cal, dela Rusciuc la Bjela, sărmana Rodica adormise atât de adânc pe patul preotului din acest din urmă sat, încât nu se trezi, decât numai când chipul bărbos şi groaznic la vedere al lui El Ghiabur se atinse de obrajii săi neprihăniţi.

Ticălosul başbuzuc, înfierbântat de ţuică şi stăpânit cu totul de pornirile-i josnice, se repezise cu atâta patimă bestială la biata copilă, încât aceasta, chiar dacă n'ar fi dormit, tot n'ar fi avut vreme, nici măcar să'şi întindă mâinile, spre a se apăra.

Trezită atât de brusc din somn, la început nici nu-şi dădea seama ce se petrece cu ea şi stătea speriată, în mâinile fiorosului başbuzuc. Dar când acesta, încurajat de neîmpotrivirea Rodicăi, vru s'o sărute din nou, fata înţelese îndată toată grozăvia situaţiei, scoase un ţipăt desnădăjduit şi-şi întoarse capul spre perete.

— Nu te speria frumos trandafir din serai — zise atunci El Ghiabur, pe tonul cel mai blând al vocei sale care totuşi suna ca hârjâitul unei pile pe o bucată de lemn. — El Ghiabur nu este aşa de sângeros ca Mehemet Ali. El nu te va duce în odaia leagănelor lui Allah, să-ţi arate chinuirea cadânelor! Nu, El Ghiabur te va face regina haremului său şi toată prada pe care o va lua dela ghiauri o va întrebuinţa pentru a te împodobi pe tine. Haide, crin îmbătător, întoarceţi spre mine ochii ca două picături de cer şi dă-mi să sorb fericirea de pe buzele tale, asemenea cărora nicio femee nu are.

El Ghiabur întoarse cu sila în spre sine chipul îngrozit al bietei copile şi duhoarea de spirt isbind-o în faţă ameninţă s'o înăbuşe.

— Lasă-mă... dă-mi drumul! — ţipă ea, sbătându-se neputincioasă în mâinile ticălosului, — Nu ţi-e teamă de Mehemet Ali?

— Mehemet Ali? — făcu başbuzucul, râzând batjocoritor — Hahaha, de Mehemet Ali nimănui nu-i este teamă, căci a fost mazilit! — minţi El Ghiabur, dând ca fapt îndeplinit ceeace el bănuia că se va întâmpla şi dorea să se întâmple.

— Mehemet Ali mazilit? — exclamă ea şi vestea aceasta o bucura atât de mult, încât pentru moment uită chiar şi de grozava situaţie în care se găsea în clipa aceea.

Dar îndată îşi dădu seama că bucuria îi era nedreptăţită, căci la urma urmei tot mai curând putea nădăjdui să scape dela Băutorul de Sânge, pe care Cavalerul Nopţii se părea că-l are în mână, decât în ghiarele acestui fioros başbuzuc, care era singur cu ea într'o odaie, în mijlocul unui sat, ocupat de oamenii săi.

— Mă mir că nu te bucură vestea aceasta, frumoasă porumbiţă, — urmă El Ghiabur — căci după cât ştiu eu, Băutorul de Sânge nu ţi-a pregătit petreceri în palatul său din Rusciuc! Dar de ce ne batem noi capul cu el, când sângele ne fierbe în vine, când apropierea ta mă înebuneşte;

— Lasă-mă... pleacă de lângă mine! — strigă Rodica, încercând să-l împing pe başbuzuc de pe pat:

— Oho, mai încet, mânz sălbatic — rânji El Ghiabur — se vede că n'ai fost încă învăţată la ham! Te sfătuesc însă să nu faci prea multe mofturi, căci pentru mânzi, ia priveşte aici ce are El Ghiabur, !

Cu aceste cuvinte başbuzucul îşi desprinse biciul cu şapte cozi dela brâu şi plesni îndată cu el.

— Poţi să mă omori în bătăi — strigă Rodica, trăgându-se mai în spre perete, de îndată ce başbuzucul o lăsă puţin, pentru a-şi scoate biciul — dar poftele-ţi mârşave nu-ţi le vei putea face cu mine!

— Eu nu am de gând să te bat, dacă vei fi înţelegătoare. Insă nu mă mai fierbe fără apă, căci mă apucă nebuniile! Haide, ia-mă de gât... sărută-mă...

Dar Rodica se retrase în fundul patului şi se ghemui acolo, într'un colţ. Un gând cumplit îi venise deodată.

In brâul başbuzucului se vedea mânerul unui pumnal. Dacă ar putea să i-l smulgă...

El Ghiabur se ridică în picioare. Nările i se căscaseră şi mai cumplit, ochii îi erau două pete roşii de sânge.

— Fată, pentru cea din urmă oară te sfătuesc, ascultă de vorbă bună şi nu mă scoate din sărite! — gâfâi el, înăbuşit de patimă — Vrei să fi a mea de bună voie?

— Nu, niciodată! — răspunse Rodica, fără a-şi lua ochii depe prăselele pumnalului.

— Aşa? — scrâşni El Ghiabur — Atunci vei fi şi fără voia ta!

Şi ca o fiară se repezi din nou la Rodica, o prinse de braţ şi o smuci pe marginea patului.

— Opreşte! — strigă atunci Rodica — Dacă nu mă laşi, îmi străpung inima cu propriul tău pumnal!

— Ah, blestemato, mi-ai luat pumnalul! — scrâşni El Ghiabur — Dar nu merge tocmai aşa de uşor, după cum crezi tu!

Başbuzucul se dădu o clipă în lături, temându-se ca pumnalul să nu se îndrepte spre pieptul său. Pe urmă însă, prinse mâna fetei cu o mişcare fulgerătoare, o răsuci fără milă şi arma căzu în pat, în vreme ce Rodica ţipa de durere.

— Acuma... acuma să vedem cu ce mă mai ameninţi! — rânji fiorosul başbuzuc.

— Şi într'adevăr acuma sărmana copilă nu mai putea avea nici o nădejde de scăpare. Cea din urmă speranţă se spulberase şi pe ea, numai o minune dumnezească o mai putea salva.

El Ghiaur, ale cărui simţuri biciuite de această întârâtare, ameninţau într'adevăr să-i întunece minţile, îşi umflă pieptul, degetele mâinilor lui luară formă de ghiare, buzele-i răsfrânte se deschiseră lăsând să se vadă nişte dinţi galbeni, colţuraţi şi făcu un pas .. încă unul .. se aplecă deasupra Rodicăi, apoi .. deodată .. o lovitură surdă şi...

El Ghiabur se clătină, genunchii i se îndoiră şi cât era de lung se întinse la pământ unde rămase nemişcat.

In locul lui El Ghiabur, privirea îngrozită de moarte a Rodicăi întâlni chipul palid, bolnăvicios al unui călugăr înalt, slab, îmbrăcat într'o haină jerpelită, decolorată. In mâna dreaptă călugărul ţinea o măciucă.

Rodica se frecă la ochi, crezând că visează. Dar călugărul rămase tot acolo înaintea ei, zâmbindu-i ca într'un extaz.

Era oare cu putinţă? Dumnezeu îi trimisese pe cineva, s'o scape în ultimul moment din ghiarele ticălosului El Ghiabur? S'o scape dela soarta cumplită pe care i-o pregătia nemernicul acela?

Da, Cerul se îndurase de ea şi-i trimisese chiar pe un slujitor al său s-o scape din mâinile başbuzucului.

Doamne, dar ce avea călugărul acesta? Era la fel ca toţi oamenii, era din carne şi oase, purta rasă şi potcap, ca şi ceilalţi resemnaţi întru Domnul, totuşi... ceva în înfăţişarea lui era neobişnuit... era straniu...

— Părinte... cum să-ţi mulţumesc — zise Rodica în cele din urmă, aşezându-se pe marginea patului — că m-ai scăpat din mâinile acestui fioros başbuzuc?

Călugărul zâmbi şi zâmbetul lui trăda o fericire supraomenească, o nespusă bucurie, pe care Rodica, în lipsă de alt răspuns, o luă drept mulţumirea pe care acest slujitor a lui Dumnezeu o simţea, văzând că putuse să fie de folos unei creştine.

— Dar părinte — urmă Rodica — de unde ai apărut d-ta? Când am intrat în odaia aceasta, nu era nimeni în ea şi nu-mi pot închipui că başbuzucul te-a adus cu el, nici că ai venit pe urmă, căci satul e ocupat de oamenii lui El Ghiabur.

— Eram aici, când ai intrat în odaie, sora mea! — răspunse călugărul cu o voce, care părea mai mult ca o melodie cerească, decât un glas omenesc.

— Aici? — exclamă Rodica, neîncrezătoare, bănuitoare chiar.

— Da aici, după soba aceea! — zise călugărul arătând în spre o sobă mare țărănească, de zid, în dosul căreia într'adevăr un om putea încăpea foarte bine. — Il aşteptam pe Părintele Gherase când deodată i-am auzit pe başbuzuci năvălind în sat. Când m'am uitat pe fereastră, populaţia fugea desnădăjduită.

— Şi d-ta dece n'ai fugit? — întrebă Rodica, mirată — Nu ţi-a fost teamă de păgâni?

— N'am fugit — răspunse călugărul — fiindcă ştiam că acolo unde intră păgânii, un slujitor al lui Dumnezeu poate fi de folos întotdeauna.

— Dar acuma, când vor da peste d-ta şi vor vedea că l-ai ucis pe el Ghiabur..

— Nu l-am ucis — o întrerupse călugărul — a ameţit numai de lovitura de măciucă pe care i-am dat-o, când am văzut că altfel nu te pot scăpa.

— Dar chiar şi numai lovirea şefului lor, başbuzucii o vor pedepsi cu moartea!

— Dacă l-ar prinde pe vinovat — zise călugărul — Dar pe mine nu mă vor prinde başbuzucii.

— Cum să nu te prindă, când tot satul e ocupat de ei?

— Tot satul e ocupat de o bandă de oameni beţi! Başbuzucii dorm toţi, care pe unde a fost învins de spirt. De aceea frumoasă soră într'u Domnul, să nu mai pierdem timpul şi să fugim, până nu se va trezi păgânul acesta.

— Unde să fugim, părinte? — întrebă gingaşa copilă, care fără să-şi dea seama dece, se simţea oarecum stingherită în faţa acestui călugăr.

— La Mânăstirea Gabrova, care-i aşezată sus în vârful munţilor Balcani şi până unde păgânii n'au venit niciodată.

— Dar părinte — zise Rodica — ce să caut eu acolo? Eu sunt din Bucureşti şi vreau să mă înapoiez la părinţii mei. Am fost răpită de başbuzuci, pe când făceam o plimbare pe Dunăre cu barca.

— La Bucureşti, sora mea — răspunse călugărul — nu te vei putea duce acuma, căci başbuzucii vor scotoci tot ţinutul acesta pentru a-ţi da de urmă. Vei sta însă la mânăstire câtva timp şi acolo ne vom chibzui cu Părintele Stareţ, cum să facem să ajungi la casa d-tale. Acuma însă, să nu mai pierdem timpul, căci altfel soarta ne va fi cumplită.

Rodica nu se putea împăca cu acel ceva nelămurit, neomenesc acel ceva straniu ce zăcea în persoana călugărului şi-i era teamă să-l urmeze.

După o scurtă cumpănire însă, îşi dădu seama că în orice caz, tot mai multă încredere trebuia să aibă într'un creştin şi încă într'un servitor al Domnului, decât într'un păgân.

Oare purtarea lui El Ghiabur nu era îndeajuns, pentru a o face să se îngrozească chiar şi numai la gândul de a mai fi tot aceia în mâinile lui când başbuzucul îşi va veni în fire? Nu,

mai bine, de o mie de ori mai bine chiar şi în fundul iadului, decât în puterea acestui fioros păgân!

— Bine părinte! Atunci să mergem! — zise ea, ridicându-se depe marginea patului.

In clipa aceea însă, ochii călugărului începură să lucească, întocmai ca două bucăţi de jăratec aprins şi atunci... atunci Rodica pricepu ce era neomenesc, ce era straniu în făptura călugărului.

Ochii, ochii aceia negri, mari, pierduţi, ochii aceia în cari se aprindeau din când în când luciri ce păreau suprapământeşti, ochii aceia trişti şi totuşi, câteodată atât de vioi, ei erau pricina simţământului nelămurit pe care prezenţa călugărului i-o inspira Rodicăi.

— Ochii sunt oglinda sufletului! — îşi zise chinuita copilă. Dar ochii acestui om nu sunt răi, nu sunt fioroşi ca ai lui Mehemet Ali sau El Ghiabur... Sunt însă ciudaţi, Doamne cât sunt de ciudaţi!

— Să mergem, sora mea — zise călugărul şi neînţeleasa lucire a ochilor săi se stinse din nou — calul meu este afară, în grajd, dacă nu cumva l-au ucis başbuzucii. In ori ce caz, pentru d-ta va fi nevoie să furăm... da, să furăm un cal .. Dar nu te speria, când furi de nevoie nu este păcat, Domnul iartă!

In timp ce vorbea astfel călugărul deschisese uşa ce dădea în cealaltă odaie şi Rodica părăsi încăperea, care, atârnase numai de un fir de păr să aibă pentru dânsa o însemnătate atât de cumplită. Călugărul o urmă, apoi i-o luă înainte şi se uită cu băgare de seamă pe fereastă, să vadă dacă nu cumva păzea cineva pe şeful başbuzucilor.

Dar spre nenorocul iui, El Ghiabur, întorcându-se dela cârciumă, alungă pe cei doi başbuzuci, cari stăteau de veghe în jurul locuinţei sale, ne vrând ca împotrivirea Rodicăi să aibă martori, fie chiar şi din oamenii săi. Aşa că acuma drumul era liber.

Şi liber era drumul nu numai din casă, ci şi din Bjela, căci başbuzucii, după cum am mai arătat, dormeau beţi-morţi, împrăştiaţi prin toate casele din sat.

*

Călugărul Macarie — aşa se numea salvatorul Rodicăi — îi spusese acesteia la plecarea din Bjela că încă în aceeaş seară vor ajunge la Mânăstirea Gabrova.

Iată însă că erau a doua zi după amiazi şi Mânăstirea Gabrovei tot nu se zărea încă.

Este adevărat că de teamă de a nu fi urmăriţi de başbuzuci, făcuseră un însemnat ocol, lăsând la mare depărtare Târnova, prin care Rodica nu voia să treacă nici în ruptul capului şi pe unde ducea drumul cel mai scurt. Cu toate acestea, fetei i se părea ciudată această întârziere, ceeace mări şi mai mult îndoiala ei în privinţa călugărului.

Incă în noaptea trecută poposiseră într'un sat dela poal-

Balcaniior şi acuma mergeau din zorii zilei mai sus, tot mai sus în munţi şi pe jos, deoarece caii nu puteau umbla pe potecile înguste, cari treceau pe lângă prăpăstii adânci.

— Cât mai avem de mers, părinte Macarie? ... întrebă Rodica neliniştită.

— Pe la miezul nopţii ajungem, sora mea! ... răspunse călugărul, fără a se uita însă în ochii fetei.

— La miezul nopţii? ... făcu Rodica, speriată — Dumnezeule, dar ieri îmi spuneai că vom ajunge încă în noaptea aceea la mânăstire!

— Aşa este sora mea — zise Macarie — nu trebuie să uiţi însă ocolul, pe care am fost siliţi să-l facem. Dacă o luam de-a dreptul prin Târnova, dela poalele munţilor şi până la mânăstire aveam de mers câteva ceasuri. Aşa însă mergem din zorii zilei şi numai la noapte vom putea fi la Gabrova. Prin munţi se înaintează cu greu, sora mea.

— Bine, părinte. dar cum crezi d-ta că voi merge eu noaptea prin munţi, singură cu un bărbat?

— Dragă soră — răspunse Macarie şi ochii lui avură iarăşi acea lucire stranie, de care se speriase Rodica în mai multe rânduri până atunci — un slujitor a lui Dumnezeu nu este un bărbat! Şi pe urmă, dacă ai avut curajul să călăreşti o noapte întreagă în mijlocul unor başbuzuci, cred că nu te vei teme să mergi alături de un călugăr de aceeaşi lege cu d-ta, cu un om care ţi-a dat dovadă de simţămintele sale atunci, când te-a scăpat dela o soartă cumplită.

Răspunsul acesta, îndreptăţit de altfel, o mai linişti pe sărmana fugară.

— Totuşi — urmă călugărul, după o scurtă pauză — peste câteva minute vom ajunge la o peşteră, Peştera Fecioarei, unde dacă sora mea vrea, vom poposi peste noapte, iar eu voi veghea, ca şi în satul dela poalele munţilor.

Pe Rodica n'o încânta nici această propunere a călugărului, căci sau în munţi, pe drum, unde nu umbla nimeni, sau în peşteră, tot singură era cu Macarie şi dacă acesta n'avea gânduri curate cu ea şi într'un loc şi într'altul pentru ea primejdia era tot atât de mare. Fiind însă obosită peste măsură, şi gândindu-se că primejdia era aceeaşi îşi zise că parcă tot mai bine era să petreacă noaptea în peşteră, căci în chipul acesta, dacă Macarie era un om cum se cade şi teama ei, căreia dealtfel nu-i găsea nici o tălmăcire, nu era îndreptăţită, îşi putea odihni măcar trupul istovit.

Deaceea primi propunerea călugărului, dar când zări din nou în ochii acestuia lucirea stranie, mai strălucitoare, decât ori când,

Cereţi mâine FASCICOLA No. 6 tuturor chioşcarilor şi depozitarilor de ziare.

Tipărit la Imprimeriile Independenţa, Str. R. Poincaré, 17